

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 április Hónapló

Parászka Boróka: A frontról

Meg sem fordult a fejemben, hogy végül haditudósítást kell majd írnom. Volt néhány nyekkenés, jelentéktelen szerencsétlenkedés, ami után meg kellett volna állni, előre gondolkodni, az előre gondolkodásnak azonban errefelé nincs hagyománya, módja. Kínunkban inkább röhögünk, mint aggódtunk azon, amit láttunk, de nem hittünk.

Jött például a gyerek, néhány nappal a tüntetés előtt, hogy nem érti az elektronhéjakat. Nem érti, hát nem érti – istenem –, nem fekszik neki a kémia. Nézzük a füzetét, hadd lássuk, mi nem áll össze a fejében. Két nagy fejezetcím van egymás alatt. Azt írja felül, hogy „1848-as forradalom”, alul pedig, hogy „A periódusos rendszer”. Így mennek a kémia- meg a fizikaórák, a tanár úr hosszas előadásokat tart a magyarságról, tanácsokat ad a kettős állampolgárság felvételéről, arról, hogy ki hova tegye ki a székely zászlót. Az előadások szünetében pedig befigyelnek az elektronhéjak, a vegyjelek. Aki érti, érti, aki nem, nem, úgymint az a lényeg, hogy magyar nevelést kapjanak a gyerekek.

Az elektronhéjak szerkezetével birkóztunk, a kémiafüzetbe is bevezetett márciusi autonómiatüntetésre azonban jusz se vittem ki a fiam. Részint dühből, mert nekem kellett kipótolni a periódusos rendszerről leadott tananyag hézagait. Részint előrelátásból, mert tudtuk, hogy nem lesz az olyan nagyon családi program. Nem igaz, hogy félttem. Nem félttem, annak ellenére, hogy sokan mondták, inkább otthon maradnak. Volt már ilyen balhé 1990-ben, örültség kimenni az utcára ebben a városban, tízezres magyar felvonulást hirdetni, ugyanoda, ahol románok és magyarok estek egymásnak. Ahol a hajdani verekedések, gyilkosságok mikéntjéről és miértjéről még mindig csak egymás között, magyarok a magyaroknak, románok a románoknak beszélnek. Mit beszélnek, vádolnak, meg nem békéltek azóta sem.

Nem félttem, mert abban bíztam, hogy mégis csak eltelt huszonhárom év, valamit csak döccent előre a világ. A románok nem szervezkedtek, csak egyszer röppent fel a hír, hogy lesz ellentüntetés, az Avram Iancu-szobor előtt összegyűlnek az Új Jobboldal egyenruhásai. Hol máshol, évszázadok óta ugyanazt, ugyanúgy ismétljük.

Végül mégsem nyúlt hosszúra az Avram Iancu-árnyék, nem toboroztak, engedélyt se kértek-kaptak a tüntetésre, így tőlük nem kellett tartani. A magyarok szervezkedtek ugyan, de tőlük aztán végképp nem akartam félni. Marosvásárhelyen a református vártemplomban tartott előadást a Jobbik embere, Gaudi Nagy Tamás. Kézdivásárhelyen szintén jobbikos lakossági fórum volt. Innen-onnan kifigyelt egy-két Árpád-sávós zászlócsücsök. Ezek nem a mieink – mondogattam –, miközben figyeltem a szintén készülődő mieinket a másik lakásból, utcából, városból. Néha megálltunk egy-két szóra, vitatkoztunk, hogy kell-e ezt. Mindig elmondtam, hogy nem kéne, meghallgattam, hogy de kéne. Ki kéne menni már megint, huszonhárom év után az utcára, hogy megmutassuk, mennyien vagyunk – mondták nekem. Na ez az, volt már ilyen, hogy megmutattuk, mennyien vagyunk, és mit értünk el vele? – kérdeztem állhatatosan vissza, de meg se fordult a fejemben, hogy félnem kellene a szomszédától, a barátától, az utcán

szembejövőtől.

Azért csak jól felöltöztem erre az esős márciusi napra: könnyű cipőt vettem, arra az esetre, ha futni kell. Hátizsákba csomagoltam, hadd legyen üres a kezem. A gyerek meg nem megy sehova. Én is csak dolgozni megyek, tudósítani, és nem tüntetni, ő pedig otthon marad, hiába diktálták le a kémiafüzetbe, hogy menni kell, tanulja inkább a vegyjeleket. Ellenállunk. Menetfelszerelésben búcsúztam a fiamtól, izgultam, nehogy észrevegye rajtam, hogy futásra készülek. Nem félek, fiam.

Hideg eső esett, megfagyott a csendes, kisvárosi vasárnap délután. Ilyenkor mindenki otthon pihen, a húsleves után, örül, hogy magára zárhatja az ajtaját, elbújhat a takaró alatt, érezni, ahogy egyszerre szuszogja délutáni álmát a város. Nem lesz itt semmi magyar mutogatás, a huszonhárom évvel korábbi események újrajátszása – ezzel nyugtattam magam az elnéptelenedett utcákon. Egyre kényelmetlenebb volt a Szerelmesek parkja felé bandukolni a vasárnapi csendben futócipőben, terephátizsákkal – mint aki eltévedt, nem tudja, hogyan illik viselkedni a hétvégi pihenésben. Békeidőben hadat visel a nemlétező fronton.

Aztán elhaladt mellettem egy busz, majd még egy, és még egy. Egyik percről a másikra telt meg a város csatarendben érkező járművekkel. A Szerelmesek parkjába, ahol piros szív alakú szemetesekukák és pirosra festett padok várják a lézengőket, hosszú sorokban igyekeztek a buszokról leszállók. A csomagtartókból egymás után kerültek elő az utazásra összehajtogatott zászlók, kék-sárga lobogók. (Ezt nevezik székely zászlónak.) A turistabuszok öblös hasából most nem kirándulóborzondókat rángattak elő az utaskísérők, hanem hatalmas táblákat. Pillanatok alatt csavarozták fel a feliratokat az előre bekészített, csavarmenetes botokra. „Autonómiát”, „Székelyföld” – lengették a park felé menetelők. Volt, aki összecsukható horgászszekeket hozott, volt, aki esernyőt, praktikus, bárhol elővehető, kinyitható tömegtüntetést szállítottak házhoz percek alatt.

Nem hittem a szememnek, mert tudtam, hogy a város az most nincs itt, a saját parkjában. Nem ilyenkor szoktak megtelni a piros padok. Csak jöttek és jöttek a buszok, velük valahonnan valakik. Ismeretlen emberek tömegétől vált felismerhetetlenné a tér, ahol mindennap járok. Hamar haza tudok szaladni – villant át rajtam –, ahogy közrefogott a tömeg. De elszégyelltem magam, hogy máris a futásnál tartok, ahogy jöttek szembe velem a horgászszekekes öregek, a csavarmenetes botokon zászlót lengető fiatalok.

A bejáratnál mosolygós lányok kínáltak celofánba csomagolt szendvicset, minden érkezőnek. Hiába esett az eső, nem ázott el a zsömle, mindenre készültek a szervezők. Még ásványvizet is kapott, aki akart, a motorosdzsekis fiútól. Hátára Nagy-Magyarország térképe volt varrva, úgy gondoskodott a befelé áramló idegenekről, mint valami nagy családi piknik vendégeiről. Aki magyar, velünk van! – kiabálta oda neki valaki, köszönésképpen. Az ásványvizes bálát a „román hősök” táblának támasztották, gyorsan fogyott.

„Ezt nem lehet elmondani, ezt érezni kell. Érezni kell, hogy egyszerre dobban ennyi magyar szív” – mondta sírva-nevetve egy kerek arcú fiatal nő a tömegben. Kihúzta magát, amikor odatartottam eléje a mikrofont. „Ez a magyar szív” – simított végig újra és újra saját mellén, könnyek szöktek a szemébe, ahogy hozzá fordultam. Hiába kérdeztem bármit, csak a magyar szívről beszélt, pedig néhány perccel korábban hallottam, hogyan üzen a szónoknak. „A kurva anyád” – süvöltötte a magyar szívű nő az imént, meg valami olyasmit is, hogy „gyávák vagytok” és „Erdélyt vissza”. A barátnői – gondosan öltözött vidéki harmincasok, valami falusi iskola magyar öntudatos tanári kara bólogattak neki: csak az összetartásról nyilatkoznak. Magyar szívről szívesen. A kurvaanyázást elintézik egymás közt, nem rám tartozik.

Felsorakoztak a kék-sárga – székely – zászlósok, a szabályos alakulatban, egyenruhában felvonuló magyar gárdások, a jobbikosok, a domb szélén otthonról hozott horgászszékeiken ültek az öregek, szédzsekis motorosok és posztókabátos székelyruhások támaszkodtak egymásnak. Sok-sok ismeretlen arc között egy-két ismerős. Kik ezek?

„Áruló, maga mondta a tévében, hogy nem kell tüntetni?” – kiabálta aztán valaki. A körülötte állók hamar csatlakoztak, „igen, ő az, ő az” – mutogattak felém. Megtapogattam a hátizsákom, álltam két szabad kezemmel a velem szembefordulókkal. Hiába csomagoltam előre látóan, húztam futócipőt. Nem lehet ettől az egésztől ellépni. „Igen, én mondtam” – válaszoltam. Vitapartnerem diadalittasan mutatott végig a morajló tömegben. „És még mindig így gondolja?” – kérdezett vissza. Dacból vettem oda, hogy így, és mégígyebbül, mert tudtam, hogy nem kérdéseket szegeztek nekem, és én hiába válaszolok. Hiába mondom, hogy nem mondanak nekem semmit az ismeretlen arcok, a messziről érkező buszok, a kurvaanyázós magyar szívek.

A tér egyik felén a „székely szabadságot” követelték, a másik felén már az harsogott, hogy „vesszen Trianon”. Aztán egyszer csak terjedni kezdett az árulózás. Valahonnan a szónoktól jött, középről az üzenet, és mindenkire elért, hogy áruló az, aki nincs velünk, mert aki nincs velünk, az ellenünk van. „Akasszuk fel”, „földet reá” – válaszolták harsogva, és közben az öregek tovább ültek a háromlábú székeiken, a tanárasszonyok kipirultak, hiába kerestem a székelyruhások és a gárdisták tekintetét.

„Hallod, hogy mit kiabálnak?” – kérdeztem a mellettem álló magas, székelyharisnyás fiútól. Szőke dús haja rasztásra sodorva, pánttal fogta össze a fején. „Igen, hallom” – mosolygott rám a raszta székely, talán ezért bíztam benne, vagy azért, mert hiába álltunk egymás mellett, ő nem árulózott. „Meg tudom érteni őket” – tette hozzá még mindig mosolyogva. Nem néz tévét, nem ismert fel a megértő ember, ezért nem akar földet rám – ez most a székely rastafári.

„Visszavesszük Erdélyt az oláhoktól” – lódult meg a tömeg a központ felé, betöltötte a teret a „vesszen Trianon”. Néhány csendőr kísért a várost betöltő tömeget. „Hagyják kérem szabadon az egyik sávot, lehessen közlekedni” – hallatszott a szentelen hangú utasítás, mintha egy rosszul időzített majálison lennénk. Az út másik felén épp Erdélyt csatolták el a masírozók. Arcok bukkantak elő az ablakokból, kapualjakból néztek ki emberek, a város magához tért, és elbújva figyelte, mi történik vele.

Nem történt semmi. A buszok csatarendben várták az úti céljukhoz érkező tüntetőket. Ahogy jöttek, olyan hamar el is mentek, ki erre, ki arra. A csavarmenetes botok a csomagtartó mélyére kerültek, a zászlókat az utaskísérők összeszedték, összehajtogatták, eltették legközelebbre.

Néhány nappal később az óvodában szólított meg egy szülő. Hallotta, hogy mit mondtam a tüntetésről, mondta, és várta, hogy mondjak valamit. Árulózni fog, gondoltam magamban, és reménykedtem benne, hogy az óvó néni jól becsukta kisebbik fiam mögött az ajtót, ne hallja, ha az anyját szidalmazza. Jól tetted, hogy megmondtad, mondta a férfi, akivel korábban csak köszönni szoktunk. Mióta velünk ez, ez a tüntetés megtörtént, azt se tudom, mit mondjak a román kollégáimnak, barátaimnak. Nem jó ez nekünk – tette hozzá az óvoda folyosóján, de én csak arra tudtam figyelni, hogy a falak nem verik vissza az „árulót”.

A kémiatanárral néhány nappal később találkoztam. Gondolkodtam azon, szóljak-e neki, hogy a nagyobbik fiam nem érti az elektronhéjakat. Vitézkötéses ünnepiben volt éppen, egyik kezében székely, másik kezében magyar zászló, a laboratórium felé igyekezett, nem tartóztathattam fel. A Szerelmesek parkját kitarították, a tüntetés nyomai lassan koptak a városból. Csak az üzenőfalamon köszöntek vissza még sokáig a felvonulók. Azok, akik néztek tévét, olvastak, tudták, hogy mit gondolok-mondok, vagy megsejtették, miért vettem futócipőt. „Zsidó szuka”,

„maceszabáló kurva” – sorjáltak az üzenetek. Ez maradt a székely autonómiából, még az árulózás is gyengéd, távoli emlékké halványult így. A nagyfiam már olvassa a nekem írottakat.

Nem félek, fiam, te se félj. Csak tanuld az elektronhéjakat. Anyád, a zsidó szuka.

Tetszik

8 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Parászka Boróka: Kündü** „Hiába hivatkozol a három gyermekedre: AZOK MAGYAR IDENTITÁS NÉLKÜLI, az...
2. **Parászka Boróka: Nemzeti hazardjáték** „Írjál valamit erről a székelyeskedésről” – ez volt múlt hónapban...
3. **Parászka Boróka: Székely szív, oroszláncsók** „Székelyföld a magyarság szíve.” „Ha kell, megcsókolom azt az oroszánt...
4. **Parászka Boróka: A vásárhelyi balhé** Botrányos beszélgetés volt a marosvásárhelyi színház jövőjéről, jelenéről december elején:...
5. **Parászka Boróka: Szégyen** „Megcsaplak, te fehérmép” – szólt át a válla mögött a...

Cimkék: **Parászka Boróka**